

UŽAS U HOMOLJU

Scenario za "Call of Cthulu" turnir

(Klub 'Zmaj', 13.4.2002.)

Autori:

Jasna Martinović

Filip Tatalović

Mihailo Tešić

UVOD

Hrabra mala grupica je poluraspadnutim kecom (hrabra jer je sela u ta kola, prim aut.) popodne 10.8. 1999. krenula iz Beograda put homoljske vukojebine. Planirali su da se smeste u lokalnom lovačkom domu za koji su čuli da je blizu sela Malog Vlaola u kome je trebalo da urade reportažu o neobičnim vlaškim običajima, na osnovu anonimnog poziva, pre nekoliko dana, u kome je misteriozni muški glas s jakim bosanskim akcentom skrenuo pažnju da će se u selu nešto neobično odigrati u vezi s predstojećim pomračenjem.

Njihov auto urla čim krene preko 60, gume su čelave, kočnice jedva rade, jedan brisač radi do pola (drugi naravno uopšte ne radi), kvačilo urla, a zadnja leva vrata se zatvaraju iznutra kanapom jer brava odavno ne postoji. To je zvanična službena limuzina 'Zone sumraka'. Ipak, Mile Rizik uspeva nekako da izadje na kraj sa besnom mašinom i pošto se saobraćajna policija plaši i same pomisli da pokuša da zaustavi besnu makinu, mala družina sa prvim mrakom stiže do odvajanja sa magistralnog puta kod Petrovca na Mlavi (i pored najbolje Miletovе volje put je trajao skoro 2 puta duže nego što je bilo predviđeno jer je mašina umalo prokuvala).

U kolima slušaju radio »Petrovac« (jedino što je moglo da se našteluje), dnevne vesti braničevskog okruga, i na kraju čuju vest: »Telekom Srbije obaveštava svoje korisnike da je usled tehničkih problema smanjena dostupnost mreže 064 u istočnoj Srbiji. Očekuje se brzo uspostavljanje adekvatnog signala«, odmah zatim sledi reklama: »Mobtel, 063, oduvek sa vama širom Srbije, pokrivenost 100%«.

Saprвиммраком кола лазе са катастрофалног магистралног пута и креће reli воња по путу који би намучио и икусне возаче Camel Trophy-a! Put je verovatno некада bio makadam ali sada na putu skoro uopšte da više nema kamena i čelave zastavine gume uglavnom šljafuju po blatu. Kiša која је до тада само рominjala на mahove починje sve jače да пада. Put ulazi у шуму и penje se. Kišа sve jače pada и Mile uključuje jedini полу-funkcionalni brisač i glasno psuje. Već su прешли dvadesetak kilometara

kroz put који sve више зализа у шумовита brda, kada kola налећу на камен на путу i zbog nepostojanja amortizera svi su unutra ispretumbani (Nino udara главом о кров i glasno psuje oca onome ко ostavi каменчину на средини puta.). Mile uspeva да задржи контролу над колима ali farovi су se ugasili. Mile nastavlja да вози jer zna da ako se zaustavi na blatinjavoj uzbrdici ni bog otac им неће помоći да покрену кола пре јутра. Nastavlja да вози iako je malo usporio, psuje, udara šakом instrumental tablu u нади да će ponovo uspostaviti kontakt (пошто је iskusni шофер poznaje zastavinu elektroniku i примењује staru максиму: nemoj na siluuzmi veći чеки!). Vidljivost je највише 1-2 m ispred njih. Neko починje да вристи (Viki ili Boža ili обе), Nino se дере на Mileta da zaustavi кола при томе му psuјући oca ludoga! Mile se iznerviran okreće ka Ninu који седи на suvozačком седишту i psuje му целу рођбину, preti му прстом i kaže му да неће njega неки тамо balavac да учи kako да вози!

Dok se njih dvojica svadaju a Viki i Boža vriste са задњег седишта кола долазе до врха узвиšења i put одједанput kreće strmo naniže! Kola momentalno добијају огромно убрзаште Viki i Boža сада испуштају потпуно неартикулисane звуке, Nino se uhvatio за седиште i ceo живот му prolazi pred очима а Mile je sa obe рuke zgrabio волан i из све snage gazi kočnicu ali ništa se ne dešava! Kočnice su потпуно отказале! Kola jure nизбрдо dok Mile из све snage udara ногом по kočnici! Kola se ne zaustavljaju ali то Miletovo lupanje доводи до uspostavljanja kontakta на farovima. Odједанput se na zastavi pale dugačka светла i u iznenadном блеску путници vide ispred себе огромну избезумљenu прлику обућену у црно, обраслу u bradu i brkove! Figura zaklanja lice рукама, исто чини u моменту panike i Nino! Na sreću Mile u trenutku присебности povlači ručnu која je за divno чудо u radnom stanju. Тоčkovi zastave se блокирају i кола se pri velikoj brzini okreću на путу (око осе, a ne naopačke prim.aut.). Светла se гасе. Čuje se tup udarac! Svi u kolima su ošamućeni. Kola se zaustavljaju!

1. Pop.

Nakon nekog vremena (verovatno су u pitanju минути iako свима deluje mnogo duže) svi u kolima dolaze k'

svesti! Niko nije povredjen, iako su svi još uvek po malo u šoku.

Igrači mogu da primete sledeće stvari:

-Kola su se zaustavila poprečno na putu koji je širok manje od dva metra, tako da jedan deo kola u stvari visi izvan puta.

-Ako se okrenu ka selu u koje su mislili da idu, sa njihove leve strane se brdo penje na gore a sa desne ide na dole.

-Kola ne mogu da se pokrenu. Farovi ponovo ne rade a nakon nekoliko minuta pregleda Mile može da zaključi da su se svećice navlažile i da auto neće moći da se pokrene dok se one ne osuše (za što treba skoro ceo dan). Naravno, u automobilu nema rezervnih svećica. U automobilu mogu da se nadju sledeće stvari: Kanta za benzin (Prazna ali je rezervoar polupun), crevo i levak za pretakanje benzina. Velika baterijska lamapa u gepeku i jedna mala u odeljku za rukavice. Mape u odeljku za rukavice. Pribor za prvu pomoć. Dizalica za kola, ključ za promenu guma, probušena rezervna guma. Vrlo jak konopac za šlepovanje automobila, oko 2,5 m. Šrafciger. Razne krpe.

-Sa leve strane puta oko 3 m od automobila nalazi se telo krupnog čoveka obučenog u crno. Lice čoveka je izvitopereno od straha i iako je očigledno da je umro od udarca automobila, na njegovom telu i licu mogu da se vide mnoge druge povrede i sitnije posekotine. Čini se da je čovek trčao kroz šumu. I zaista, pre nego što ih kiša spere, mogu se videti njegovi tragovi koji izlaze iz šume sa leve strane. Duga kosa i brada su mu u neredu a crna odora i veliki srebrni krst na grudima otkrivaju pravoslavnog svestenika! Čestitam ljudi ubili ste Popa!!! U levoj ruci steže pismo (Handout 1)! U džepu ima brojanicu.

-Šuma je tamna i mračna! Šuma je na obe strane veoma gusta i neprohodna. Kiša i opalo lišće čine teren veoma klizavim. Put na levo (na gore) je apsolutno neprohodan (pop se očigledno skotrlja) i igrači će morati za svaki drugi korak da bace Luck Roll ili će pasti dole (nakon trećeg pada ako takvih bisera bude bilo gubiće po 1 hit poen). Šuma ide veoma strmo i na dole. Igračima će biti jasno da ako siđu dole verovatno će imati problema da se popnu ponovo gore. Sem lišća ima i mnogo klizavog kamenja koje je idealno za slomiti nogu. Vidljivost bez baterijske lampe je apsolutno 0. Ukoliko neki biser odluči da izigrava Grizli Adamsa završiće kotrljavajući se niz liticu i udarajući u drveće i kamenje sve dog se ne zaustavi u jarku (ispod kog se padina nastavlja ukoliko ima baš nekih velikih optimista). Pad u jarak koštaće D2 (ili možda čak D3) Hp. Na sreću naših junaka, blizu mesta gde su pali primetiće kozju stazu kojom mogu ponovo da se nekako na jedvite jade popnu, što će im oduzeti čak 10 minuta i biće mokri, umorni i promrzli (možda čak još 1 Hp). Kozja staza se ne vidi sa puta i uopšte ne pomaže oko

silaska već samo predstavlja način za 'brilijantne' igrače da se vratre na pravi put.

-Do crkvice dva putića (al samo jedan pravi) Nakon oko 800 metara (ili 15ak minuta opreznog hoda), kiša i dalje pada (ali malo slabije) i naši hrabri junaci se nalaze na raskrsnici. Naravno, prethodno treba uneti malo melodramatike! Grupica ide promrzlo i gundja, džangrizi ili radi što već rade male promrzle i pokisle grupice u homoljskoj vukojevini, kada... Sevnu munja! A u odsjaju iste, ne lezi vraže, naši junaci primete putić koji se odvaja put brda i pored njega kolac koji štrči iz zemlje (visok oko 1 m)! Glavni put nastavlja napred dok se u pravcu brda odvaja manji putić širok svega 1 m. Ako pročeprkaju pored kolca videće odlomljenu tablu sa strelicom na kojoj pise: "Crkva Svetog Pantelejmona 500m". Uz pomoć kolca i eksera koji još uvek iz njega vire moći će da zaključe da je tabla pokazivala na manji put koji se odvaja u pravcu brda. Ako krenu tim putem nakon nekog vremena doći će do crkvice. Ako nastave glavnim putem uskoro će naići na:

-Tri mentola Ako nastave put ka selu, naša mala grupica će naleteti na tri mentola, naoružana vilama, sikirom, govnjivom motkom, i vrlo lošim stavom. Mentoli ko mentoli će se bekeljiti i drati iz daljine, pokušavajući da našu hrabru malu grupicu oteraju, ali kako govore samo vlaški svi su izgledi da ih naši heroji neće baš razumeti! Nakon uzvikivanja opscenih parola na vlaškom i pretečih gestova oružjem ukoliko neko pokuša da im se približi tri mentola će složno jurnuti na našu grupicu istom prilikom mlateći pomahnitalo vilama/sikirom/ govnjivom motkom, ali će ih entuzijazam naprasno napustiti ako Mile izvuče utoku, u kom slučaju će pobeći glacem bez obzira. U suprotnom našim herojima ne gine tuča sa tri mentola za koje treba koristiti generički profil vlaškog mentola.

2. Crkva

Crkva sv. Pantelejmona, tipična crkva-brvnara, mnogo puta spaljivana i opet građena (poslednji put u XVIII veku, pošto su je bili razorili Turci). Nalazi se nasred proplanka, blizu sela Malo Vlaolo. Uz obod proplanka stoji skromna jednospratna kuća pop Trifuna i popadije Milenije, iz Negotina, koji tu žive oko 20 godina i obnovili su ovu dотле zapuštenu crkvicu.

ŠTA SE DESILO?

Vlasi su jutros (10.8.), kada su i shvatili da je pop nestao, krenuli u poteru za njim – pre toga, demolirali su crkvu, koja stoji umazana blatom, nalomljenih zidova i krova (prokišnjava), bez krsta. Unutra su sekiramapolomili oltar, koji je pao na zadnji deo crkve i učinio ga nepristupačnim. Kad se priđe oltaru, može se čuti kako pod šuplje odzvanja

pod nogama... Iza oltara nalazi se ulaz u podrum iskopan u zemlji. U njemu se sakrila popadija, po muževljevom savetu, ali leži u nesvesti i bunilu, jer ju je jedna oltarska daska, koja je probila vratanca, mlatnula po glavi. U zadnjem delu podruma su burići domaćeg vina, tu su još i radio stanica Wehrmacht (loša veza s manastirom) i sekira, koju popadija stiska u ruci. Ona sa sobom čuva velike crkvene relikvije: 2 prsta Sv. Pantelejmona (oba su desni palčevi), i čudotvornu ikonu Sv. Pantelejmona.

Kad se popadija probudi, biće blago dezorientisana ('aaaa.... šta je ovo... ko ste vi...'), zatim će se prisetiti situacije u kojoj se nalazi i pasti u paniku ('moramo pobeći, gde li je moj Trifun sad...'), a ako joj likovi saopšte da je Trifun poginuo pašće u stanje hysterije i biće je teško smiriti (suze, busanje u grudi, naricanje i sl). Popadija Milenija rodom je Vlajna (Rumunka) iz Negotina, ima 40 godina, mala je rastom, ali dosta žilava i jaka, po prirodi sujeverna i plašljiva – ona i Trifun imaju sina koji je gastarabajter u Nemačkoj. **BITNE INFORMACIJE** koje se mogu steći od popadije – može se saznati da su Vlasi iz obližnjeg sela oduvek bili hladni prema njima, da nikad ne idu u crkvu, i sl. No, pre oko 10-ak dana, počeli su sve čudnije da se ponašaju.... Trifun, koji je stalno sumnjao da su oni đavolje sluge, javio je u manastir da se nešto čudno dešava. Jutros, rekao joj je da se sakrije dok on ne otkrije šta se to tačno dešava i otišao – malo zatim, Vlasi su upali i demolirali crkvu.

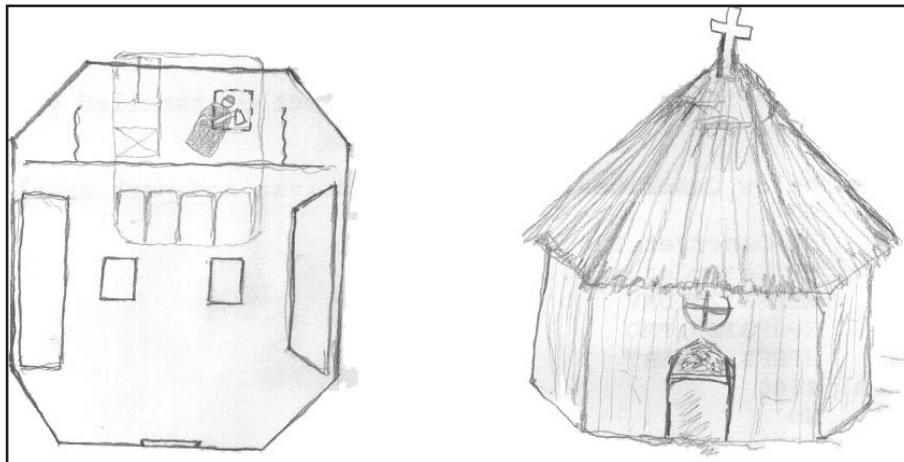
Kuća pored crkve je mala – ima predsoblje, sobu, ostavu i kuhinju. Vlasi su je donekle ispresturali i isprljali tokom potrage za popom, no nisu ništa bitno odneli. Iza odeće u ormaru nalazi se skrovište u kom pop čuva svoju sačmaru i spakovani prepisku s ocem Filaretom, gde se vidi da je otac Filaret upućen da lokalni Vlasi predstavljaju veliku pretnju (**HANDOUT 1**). U kuhinji se mogu pronaći razni kuhinjski noževi, a u ostavi starinski fenjer i spiritus. U šupici, iza kuće, nalazi se alat.

3. SPASAVANJE REDOVA ESADA

Naši glavni protagonisti su išli putem ka manastiru kada se čula snažna eksplozija ne tako daleko sa njihove leve strane. U tom času popadija histerično uzvikuje: "Esad!tamo je Esad!" (ili već tako nešto). Ispostavlja se da Esad Spajić, nekadašnja zvezda 'Diskoton' iz 80ih godina,

koji je čoven po tome što je 90ih prešao u pravoslavlje i otišao u srpske dobrovoljce (o tome je u to doba uveliko pisao 'Sabor'), sazidao u blizini Malog Vlaola vikendicu malo posle Dejtonskog sporazuma. Popadija je u šoku što je on još uvek tu, jer pop mu je pre neki dan, kad je primetio da se nešto čudno dešava, rekao da se skloni u Beograd.

U svakom slučaju: protagonisti nailaze na stazu koja se odvaja od puta ka manastiru i bljeskom baterijske lampe

osvetljavaju metalnu tablu na kojoj piše: "L a g u n a Plavoga==>". S t r e l i c a pokazuje ka stazi koja odlazi dalje u šumu. Ako protagonisti krenu stazom primetiće da

je dobro utabana i izravnata i da je dovoljne sirine da njome prodje i neki veći automobil. Kiša sada sipi i pun mesec se sa vremena na vreme probija kroz oblake ali je vidljivost na putu koji ide kroz šumu i dalje nikakva. Nakon nekoliko stotina metara puta nalazi se oboren bandera, svi kablovi su pokidani i nema nikakve šanse da budu popravljeni. Ako se neko bude pravio pametan može da ga udari struja. Bandera je oborenna sekirama, to se jasno vidi. Kod bandere naši junaci čuju rafalnu puščanu vatru i povike koje ne mogu da razumeju ali koji ne liče na Vlaški (zvuci su prigušeni vетром, šumom, kišom, rafalima pa su zbog toga nerazumljivi). Nakon još otprilike 200 metra vijugavog šumskog puta protagonisti nailaze na sledeću scenu:

Staza izlazi na jedan šumski proplanak na kojem se nalazi velika jednospratna kuća. Kuća je na oko 10m opasana zidom visine oko 1,5 metara koji je "ukrašen" raznim monstruoznim gipsanim radovima. Ispred glavnog ulaza u kuću nalazi se velika kapija od kovanog gvožđa koja je sada razvaljena i u kojoj se nalaze zapaljeni ostaci traktora. Svetlo koje zapaljena olupina daje veoma dobro osvetljava okolinu. Na oko 5m od ostataka traktora nalazi se jedno telo a na 2m nalazi se jedna ruka (bez ostatka tela). Oba tela (kako će se kasnije ispostaviti) pripadaju Vlaškim napadačima. Raspoloženi duž ograde, sa strane ka šumi, nalazi se 5 naoružanih Vlaha. Trebalо im je neko vreme da se saberu nakon eksplozije traktora ali sada su se konsolidovali i počeli su da pucaju po kući. No, iz kuće dolazi rafalna vatra i sa vremena na vreme i po

neka bomba, uz ratoborne pokliće i borbene pesme tipa: "Mila majko kupi mi tenkica da opalim kojeg Hrvatića!!!", isl. (Za potpuniji opis pesama pogledati pod: Esadovi Hitevi!)

Ukoliko se naši avanturisti umešaju, Vlasi će prihvati borbu ali čim dvojica njihovih budu pala požuriće da se brže-bolje konsoliduju na nekom drugom mestu (Čitaj: Zbrisacē!). Važno: ako naši junaci istreće pred Esada a ne identifikuju se ne Srpskom jeziku Esad će otvoriti vatru i po njima!

Kada se borba završi, ekipa će verovatno ući u Esadovu kuću. Kućaje jednoprstna sarešetka manasvimi prozorima, iznutra je nameštaj ispreturan jer se Esad zabirikadirao unutra. Po zidovima su okačene slike Esada i njegovih kolega sa estrade kao i Esadove slike sa ratišta na kojima je on u uniformi i sa oružjem. Slike su velikog formata u pozlaćenim ramovima i ispod svake se nalazi pločica sa natpisom (Tipa: Sarajevo 93; Vukovar 92; Dubrovnik 92; Junik 99). Takodje tu se nalaze i Esadove zlatne ploče a najvećom sobom u prizemlju dominira ogromna ikona (oko 2,5x1,5m) koja bi trebala da predstavlja svetog Djordja ali Sveti Djordje nosi maskirnu uniformu a u liku neobično podeća na Esada! Esad je visok oko 187, jake gradje, plave kose, plavih ociju. Nosi maskirnu uniformu, pancir prsluk, kalašnjikov, opasan je bombama a o boku nosi hromirani magnum 357! Deluje vrlo lud&veseo i nimalo normalan, ali šta je tu je...

U Esadovoju kući, koja još ima i sprat gde su samo spavaće sobe i podrum, gde je radionica i vinski podrum, može se naći sve što bi bilo očekivano kao i Esadova mala zbirka: Zolja-sa jos 2 punjenja (ona je odgovorna za zapaljeni traktor kojim su Vlasi probili kapiju) pištolji: CZ99 i Desert Eagle .50, puška sa snajperom, Pumperica 12gaugecombat varijanta, H&K mp5 sa prigušivačem i laserskim nišanom kao i još jedan AK-47 kao i velike količine noževa i jedan vojni samostrel sa laserskim nišanom. Kao i obilne količine municije i 4 ručne bombe.

Esad će im ispricati sledeće: On je pozvao reportera 'Zone sumraka' kada je saznao da Vlasi spremaju neku gadost. Upozorio je i popa koji mu nije poverovao, zato se on zabarikadirao u svojoj kući. Manastir se nalazi u blizini i tamo bi trebalo da budu bezbedni. On bi sa svim tim ustašama, balijama, vlasima, arnautima, tatarima, ko god da su - po kratkom postupku.

On neće da napusti kuću bez zlatnih ploča i ikone i ako avanturisti budu želeli da im se on pridruži moraće tom ekscentričnom zahtevu da udovolje (Hej ali zato bar

ikona ima oklop 6 od pleksiglasa koji je Esad montirao preko nje-doduse zato je teža...).

Esad pati od reaktivnog paranoidnog poremećaja; smatra sebe Srbinom pravoslavcem i najviše voli da ga oslovjavaju njegovim krštenim imenom Đorđe, no ne smeta mu ni Esad. Međutim, ako ga neko oslovi imenom 'Sead', loše mu se piše! To muslimansko ime Esad prezire iz dubine duše! Pri tome, Esad nakon svake 3. recenice ubacuje neki stih svojih Hiteva (pošto je bio frontmen Dinarske rok divizije), evo nekih predloga:

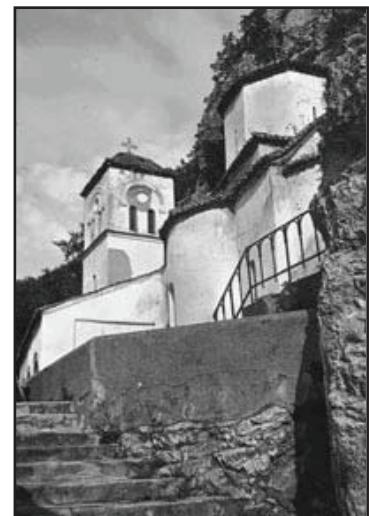
- Hej ustaše neka, neka, duboka vas jama čeka!
- Šta se ono na Dinari sjaji, mome čači, mome čači kokarda na glavi!
- Mila majko kupi mi tromblona da oborim kojeg aviona!
- Mila majko kupi mi tenkića da opalim kojeg hrvatića!

Takodje peva i klasike kao:

- Ko to kaže ko to laže u Srbiji nema straže, ima straže, ima straže djeneral Draže!
- Spremte se, spremte, četnici!

4. MANASTIR

Najpre treba stići do manastira, što i nije tako lako i priyatno, posebno ako vode Esada i njegove dragocenosti. Tačno u 24h, zaduvaće olujni vetar sa severoistoka (dejstvo vlaške magije koja treba da rastera oblaka kako bi sutradan nebo bilo čisto). Već skvanšenim od kiše, ovaj vetar slediće kosti. Ako su se pokačili s Vlasima kod Esadove kuće, žene iz sela poslaće za njima poteru, kako ne bi stigli do manastira – a ako i stignu, da odatle nikako ne izađu. U poteri će biti 20ak najjačih muškaraca, dobro naoružanih.

Iza sebe, stoga, likovi posle nešto vremena mogu da spaze presijavanja baklji. Malo pošto je počeo olujni vetar, izdaleka će se začuti neki ritmičan zvuk, nejasno otkud. Sve jači zvuk očigledno je topot konja – popadija Milenija, kad prepozna da su to konji, povikaće »Ah kaju! Sentođeri!« I uz vrisak kleknuti, leći na zemlju, pokrivajući oči šakama. »Lezite, ne gledajte, ovo je Todorova konjica!« Bilo da likovi legnu ili ne, posle 5 minuta zvuk dostiže kulminaciju, a zatim kreće da se utišava, i polako nestaje. Malo zatim, na putu, likovi mogu da uoče preteću figuru

ispružene ruke.... Ako je budu posmatrali, uočiće da je nepokretna. Pored tog seljaka (Radoja, mladića koji je sa svog imanja krenuo da beži u manastir) prošli su konjanici, tako da će on do zore biti paralizovan, gluv i nem. Malo posle ovog susreta, izlazi se iz šume i kreće putem po brdovitim pašnjacima. Odatle put savija u klanac, na čijem kraju se nalazi manastir Podgornjak. Od Esadove kuće do manastira ima oko 2h pešačenja. Kada stignu u manastir, likove će dočekati skulenamrgođeni popovi sa sačmarama, koji će ih odmah lepo primiti, čim vide da su Srbi, pa još i s popadjom. Umorna i na ivici nerava, popadija će odmah otići u crkvu da zapali sveću i pomoli se... i tu se, uglavnom, njeno učešće u priči završava. Likovima će ponuditi da se odmore, no najpre će ih odvesti do igumana, koji želi što više da sazna o današnjim događajima.

A SAD, NEŠTO O MANASTIRU...

Manastir Podgornjak osnovan je u Srednjem veku, 1280 godine, za vreme vladavine Kralja Dragutina, u spomen na sv Simeona, začetnika njegove loze, koji je prošao kroz ovaj kraj malo pre odlaska u Hilandar. Ovaj manastir oduvek je bio zabačen, udaljen od većih naseljenih mesta, tako da u njemu nikad nije bilo mnogo monaha. U doba rata protiv Turaka, manastir je opasan zidinama. Tokom perioda turske vlasti, služio je kao skrovište brojnim hajducima. Manastir ima omanji povrtnjak, koji marljivo neguju vredni monasi; tu su i maleni konak, štale (s dva konja – jahaćim Vihorom i teglačkim Rudonjom), kokošnjci, duboki bunar, zvonik, i crkva sv Simeona. U manastiru se čuva velika srpska relikvija: mač sv Simeona.

Trenutno, iguman manastira već skoro godinu dana jeste mladi Simeon, izuzetno vatreni pop čija vera se graniči s fanatizmom. Pored njega, tu je još 11 monaha: prastari arhivist Prokopije, starci Rafailo (gluv) i Samuilo (slep), Avakum, Zarije, Makarije, Vasilije, Vukadin, Ostoj, Teofan i mladi iskušenik Grgur. Prethodni iguman, pokojni Savatije, ostavio je mladome nasledniku knjigu prepunu zapisa koji upozoravaju da manastir u stvari ima svrhu čuvara hrišćanstva u ovim nekada paganskim krajevima. Ipak, pošto ranije nije ozbiljno shvatao sve te

blago sujeverne sumnje svog prethodnika, Simeon je bio stvarno iznenaden kada su, toga jutra (10.8.) pristigla 3 traktora prepuna umornih seljaka... Oni su pobegli pred

nepoznatom pretnjom i ostavili svoje domove, pošto su videli da tokom prethodne noći Vlasi iz Malog Vlaola otimaju ljude iz okolnih sela i imanja. Popovi i pobeglice raspolažu sa sledećim naoružanjem:

MANASTIR - 1 lovačka puška, 1 sačmara, vile, sekire, kose, noževi, satare. **ZBEG** - 6 muškaraca ima 2 puške, 1 LUGER p08 iz WWII, 2 sekire.

Otkako je stigao zbeg, Simeon je pojačao straže na kuli kod kapije, naredio

svima da budu oprezni, i posvetio se izučavanju spisa koje mu je ostavio pokojni Savatije, i drevnih povelja iz manastirske riznice. Kada se likovi pojave u manastiru, dočekaće ih i potanko ispitati o svemu... Simeon smatra da je njegova dužnost da se suprotstavi ovoj pretnji, i neće olako prepustiti inicijativu likovima. Ukoliko likovi ipak budu insistirali na tome da dobiju neke informacije, Simeon će im pružiti povelju manastira i isečke iz novina iz kojih se vidi da u ovom delu Homolja caruje nekakvo pritajeno zlo (HANDOUTS 2). Kad shvati da je pop Trifun spremio pismo Filaretu, i poveže sve kockice u jednu celinu, iguman će i sam shvatiti da je Filaret njihova poslednja nada... No kako stupiti u kontakt s njim? Možda, telefonom iz Petrovca, ako bi se neko probio, npr mladi Grgur na hitrom Vihoru. Brzo, spremiće se Grgur i konj, no vlasi su postavili barikadu na putu koji vodi iz klanca. Pošto su Esadu ostale još dva punjenja za Zolju, on će grunuti po Vlasima, a Grgur će odjahati u noć....

5. JUTRO POSLE

Pošto se konj iskušenika Grgura vratio bez jahača, ceo manastir je u napetoj nedoumici. Izbeglice iz okolnih sela gledaju u monahe, monasi gledaju u igumana, a mladi iguman gleda u PC-e (PC-i bi trebalo da pogledaju u Esada kome je ostala još jedna granata u njegovom vernom bacaču, ali o tom po tom).

Posle jutarnje molitve, ne-tako-mlada Ciglenija (rođena 1949. u jeku radnih akcija) već ozbiljno zabrinuta, na ivici nerava, ide po dvoristu manastira i svakoga grčevito steže, pitajući da li se njen muž Života vratio. Ostali lokalci samo tužno odmahuju glavom i došaptavaju se (ako PC-i

prvo pitaju lokalce o čemu se radi, mogu u poverenju čuti da je Života verovatno bio na dnu neke flaše rakije kada je ceo užas poceo te da je malo verovatno da će taj opet videti sunca). Kada stigne do PC-a, Ciglenija je već dovoljno beznadežna da posle pitanja (i verovatnih belih pogleda od strane PC-a) odmah počne da kuka i da kumi i moli da neko ode da vidi sta je s njim. Ako se PC-i potruđe oko nje i malo je smire (tj. upitaju je za njenog muža) iz nje provali cela životna priča: kako su se upoznali čuvajući ovce kao mladi (18. godina), kako je njen Života vijao po sumama jer je bila devojka s najlepšim listovima u Homolju, kako je ukrao od roditelja pa je junački izašao pred njih i zaprosio je, kako je (GM improvizacija dozvoljena – još dva do tri zanimljiva detalja iz homoljskog pastorale) – a ako PC izdrže ovu višeminutnu tiradu, doći će i do toga da Ciglenija i Života imaju sina Velju što studira u Beogradu i koji je eto, pre mesec dana kupio taj i mobilni, da mogu svaki dan da se čuju...

Mobilni? Mobilni je 063 (odgovorna Ciglenija je odmah zapamtila ceo broj – 063/3916517). PC-i bi trebalo da nađu čobana Životu (ili bar njegov mobilni), jer je to izgleda jedini način da kontaktiraju oca Filareta. Iguman podržava tu ideju, čak ima i Filaretov lični broj mobilnog (069/696969). Nada se pojavljuje u svačijim očima i atmosfera u manastiru postaje za stepen životnija. PC-ima ljudi kažu da je Životina pastirska kućica iza tri brda, ali da je Života bio u ispaši kada je sranje udarilo u ventilator tako da je malo verovatno da je u kući. Od bitnih lokacija spominju im Gligorijevu vodenicu i lovački dom (Neki ljudi su u fazonu: "Sigurno se sakrio u Gligorijevu vodeniku, tamo se nikako zlo ne može dogoditi čoveku", a drugi "Ma sigurno je u lovačkom domu, tamo možda ima oružja od oni lovci pa se tamo zabunkirao"). Ako se PC-i dodatno raspitaju, i potraže nekog čobana među izbeglicama, naći će jednog uspavanog koji im spomene da po kraju postoje lovačke zemunice. No, kako izaći pored nanovo postavljene i ojačane blokade od zaprega, dasaka i kočeva? Pogotovo što je sada udaljena dovoljno da precizan hitac iz bacača nije toliko sigurna stvar? (Onaj ko bar 15 minuta bude posmatrao blokadu može da odredi tačan broj Vlaha iza nje – 10 kom.) Esad će drage volje pristati da izađe s PC im, ali samo na čistinu da bi odatle oduvao blokadu. ("E, ba, moja ti je sada dužnost ostati ovde i sačuvati sav ovaj svijet i ovo svijeto mesto od ovih poganih bezbožnika", taps taps po Kalasnjkovu) Ali, sada su i Vlasi naoružani s dva vatrena oružja (CZ duga devetka). Potrebno je izdržati pucnje dovoljno dugo da se pređe 20m čistine i opali granata. Vlasi će se u tom slučaju razbežati i otvoriti PC-ima prostor od circa jednog minuta da protrče pored. Ako se PC zbog nečega duže zadrže ili ih uhvati ludilo pa počnu da vijaju Vlahe...

Neka kockice odrede koliko ih je preživelo – ali nikako manje od 5.

No, kada se prođe barikada, homoljski visovi su otvoreni za istraživanje. Ako PC-i imaju topografsku mapu kraja (od Esada) moći će direktno da se upute ka nekoj od 3 tačke – Lovački dom, čiča Gligorijeva koliba i Životina pastirska kućica (koja je najdalja) i da ih sve obidu za sat i pol, umesto za tri sata. (+ još po sata ili sat za nalazenje zemunice, ako i nešto manje od sat da bi se stiglo natrag do namastira). Ako PC-i krenu oko 8.00, trebalo bi da se vrate do 12.30 - 13.30h - u najgorem slučaju posle 14h – a tad će biti frka...

Jutro je lepo i malo oblačno, prosto mami da se ide u šetnju. Kako dan napreduje, postaje sve toplije. Prosto mami da se okvasi grlo...

5A. LOVAČKI DOM "BAMBI" (Sponzor – Obližnja fabrika keksa iz Požarevca)

Lovački Dom "Bambi" nalazi se pri vrhu prvog brda na jug od kamenitog manastirskog brega, ugnježđen pod senkom gustih stoljetnih hrastova. Ova povolika kuća sveže okrećenih zidova je lepo dekorisana jelenskim rogovima iznad ulaza. Kuća je duga 15-ak metara, široka 10-ak i ima nešto kao prvi sprat-potkrovje, stisnuto ispod krova od brvna koji se proteže skoro do zemlje. Dom deluje pusto, ali ne i zapušteno. Drvena izrezbarena vrata i 4 prozora u prizemlju (plus 2 prozorčića u potkrovju), svi zatvoreni drvenim kapcima. Ako se pretraži okolina, mogu se videti tragovi krvi na travi i na lišću – kao da je nekoliko tela odvučeno.

Prizemlje: 1 velika prostorija + kuhinja i kupatilo (koji se u stvari naslanja na zadnju stranu kuće). Kuhinja je od velike prostorije odvojena poprečnim drvenim zidom. U velikoj prostoriji sve je u rogovima, životinjskim glavama i krvnou. Nameštaj: dva dugačka drvena stola i gomila kafanskih tronožaca, kao i dugačak drveni šank nasuprot vrata i zid iza njega u drvenim plakarima. Na stolovima – slika užasa: mrtvi labudovi, ševe, prepelice, beloglavi supovi... Svi lepo naslagani! Ali, ovo nije delo Vlaha, već dobro organizovane krivolovačkokrijumčarske mreže!! Na šanku gomila praznih boca, krigli, neke oborene. Pretragom se ispod šanka može naći pola flaše viljamovke i lažna daska ispod koje se krije štek (lovački karabin, sačmara i po 20 kom municije za oba). Ormari duž zida su prazni, iako u njima ima mesta za dvadesetak pušaka.

U kuhinji ništa zanimljivo – šporet, korito za pranje sudova (brvnara nema mokri čvor, ali ima struju iz generatora), sanduk zamrzivač dopola pun zamrznute sruštine, a ima i nešto kupovnog zamrnutog povrća, kao

i Barilla italijanske testenine.

Potkrovље: Dolazi se trap-doorom u krovu prizemlja, a potrebno je izimprovizovati nekakve lestvice (stolovi su sasvim OK za to). Gore je prašnjava i štokavoj, tu je nabacano kojekakvog đubreta – stara krvna, propali lovački čaksiri, čizme, stari zamrzivač... u kome se krije Franko Del Vekio, italijanski export-import trgovac iz Bergama koji je došao ovde u (krivo)lov. Franko se sakrio u starom zamrzivaču i stišće sekiru – poslednje patronne je potrošio pucajući na Vlahe koji su jutros došli do doma i ubili Bogoljuba, njegovog srpskog saborca u herojskom sportu lova. Franko će skočiti na svakog ko otvorí kovčeg, ali po njegovojo pojavi (iako malo razdrlljan i umazan, i dalje se vidi da je u pitanju gospodin čovek – crna kosa puna briljantina, zlatan lanac i narukvica, ogromne prstenčine, lep Seiko sat, Polo košulja, preplanuo ten i zdrav izgled četrdesetogodišnjaka) je sasvim očigledno da nije Vlah. I sam Franko će malo iskulirati kada vidi Viki, ali ne pre nego što bude sumanuto iskočio sa sekirom uz raznovrske italijanske psovke (Muore, figlio di puta Wallacha! i sl). Ako ga likovi ne ubiju, sešće, počeće da se jada i da se pita šta se dešava. “Buoni signori, perche questa commocione?” Posle malo razgovora, tražiće od PC-a da ga nekako prebace preko granice (sevnuće butku maraka - predujam, ostatak po ispunjenju) ali da ga u svakom slučaju spasu iz ovog doma.

5B. ČIĆA GLIGORIJEVA VODENICA

U senovitoj udolini kraj brzog potoka nalazi se čića Gligorijeva vodenica. Nastamba se sastoji iz dva dela – niske prizemne brvnare sakrivenе visokom travom i obrasle mahovinom, i malo više prizemne brvnare s malim vodenicnim točkom (u koju ne postoji ocigledan ulaz). Ispred kolibe, na klupici, PCi ce zateći čića Gligorija (pustinjaka Gligorija), starinu zapanjujuće dugih i gustih brkova, lica poput đerdapske klisure i sjajnih crnih očiju koje ponekad blesnu ispod tršavih obrva. Čića gnjeći nekakve voćke (liče na šljive) u ruci i cedi ih u čuturicu. Na glavi šajkača, nosi vezen jelek, fine čaksire, i predivne opanke. Čića ih pozdravlja čim se pomole iz šipražja, samo ih po jednom pogledavši i potom se usredsređuje na svoj posao, iako odgovara na pitanja. Nije video čobana Životu, ali zna da su se ovce u poslednje vreme uznemirile... kao i sve živo. Zna dosta o tome sta se događa – ali to priča kao staračke reminescencije na svoj život. “Znaš, i ja sam nekad bio pastir... Dugo sam se s njinom pastiricom vijao po ovim šumama i vrletima. Naša stada tad su mirovala i puštala nas da sami raspravimo naše tegobe, a mi zauzvrat nismo njih uvlačili u svoju kavgu. Ali, u poslednje vreme, moja ovčice su me skoro zaboravile. A vidiš, nju njine nisu. Teško te zabludele ovčice zaboravljaju... A vidi sad nesreće – opet se podiže mesec na sunce.. Dugo toga

nije bilo... A ona jedva dočekala. Ona? Ona je tu negde, uvek. Nevolje u okolini? Da, da mnogo krvi je već ovuda proteklo, a ja sam je zaustavlja ranije, kad sam mogao,” GM je dobrodošao da improvizuje, ali da ne smara preterano i da ne otkrije ništa više od ovoga o tome ko je čića zaista. (Sve će PC-ima valjda biti jasno kada povežu spise iz manastira i Gligorijevu priču sa vizijom).

Ako PC-i pokažu poštovanje i upitaju za to čime se bavi, on će im reći da se zabavlja mlinarstvom (ali sada samo za svoju dusu) i pečenjem rakije. Ako se uhvate za njegovu ulogu u društvu, (posebno ako se neko seti da pita kako je on zaustavlja krv) on im kaže za meleme. PC-i će dobiti svako po melem ako samo lepo pitaju.

Čića Gligorije je ustvari pustinjak iz XIV veka koji je živeo u ovim krajevima i koji im se javio kao vizija/proviđenje. Ako PC-i ponovo posete čića Gligorija, tamo će zateći vodenicu staru najmanje dve stotine godina, propalu i zapuštenu. Nigde žive duše. Samo stoji flaša melem-rakije.

5C. OVCE I ČOBANI, TO SU SRCA DVA

Na padini iza sledećeg brda PC i će videti ovčicu kako pase. Ako joj se malo približe ona će pobeći u šumu. No, kako tu šuma nije gusta (niti se na tom delu preterano prostire u širinu), PC-i će moći da prate tragove ovce (i, kako ce uvideti, tragove jos ovaca) do omanjeg stada koje pase u sledećoj udolini. Kada se primaknu stаду pojaviće se Vlah (naoružan standardnom govnjivom motkom, sekirom i nožem) koji će dranjem početi da tera ovce i da ih hvata. Ako ga napadnu i zarobe, odvešće ih do Živote. Ako se PC-i sakriju i sačekaju da on pohvata ovce, te počnu da ga prate, dovešće ih pravo do Živote - koga u ladovini čuva drugi Vlah (ovaj ima i sačmaru). Života, poslednjih godina težak alkoholičar 'rakijaš' s delimično oštećenom jetrom, nalazi se u stanju akutnog delirijum tremensa. On se bio sakrio u lovačku zemunicu (zvao je jutros i muriju, al' mu nisu verovali), u kojoj je ranije često pio krišom od žene, no pošto mu je nestalo pića pod dejstvom stresa zapao je u delirantno stanje i tako su ga Vlasi našli i uhvatili. Života leži vezan pod drvetom, oplavljenog oka: sav okupan u znoju, iskeženog osmeha, s velikim podočnjacima, omršao i neobrijan, s tremorom ruku i drhtanjem celog tela, povišenom telesnom T, brzim i 'mekim' pulsom – trese se i cima, nešto mrmlja. Kada ga odvežu, potrebno je da miruje, da dobije puno tečnosti (poželjno sokova, vitamina), i da ga primire i ospokoje. Ako ga smire, ali ne urade ništa više, biće orijentisan samo prema svojoj ličnosti, tako da doživljava da i dalje čuva ovce. Vlasi, PCi, sve su to ovčice... Iako je uznemiren, prosipa šale, priviđaju mu se razna bića iz bajke i unakažene životinje u pokretu, zmije

po zemlji, ribe po vazduhu i sl. Svi se oni došaptavaju i dogovaraju protiv njega, te je izuzetno uplašen. Pritom, strašno je sugestibilan (vidi, čuje ono što mu okolina 'sugeriše' kao sadržaj), poremećena mu je i ravnoteža (tetura se). Tražiće da pije rakije, no ne bi mu je nikako trebalo dati – ako PCi pogreše pa mu je daju, rakija će ga brzo primiriti... Pre nego što utone u san iz kog se neće više probuditi, promrmljaće, "ma gde mi se ono dede torbica, da javim sinu da se ne brine..." Pu da je nisam u rupi zaboravio..." Ako PCi insistiraju da im kaže где je zemunica, jedino će još uspeti da promrmlja: "Tamo... na onom brdu. Sad me ne diraj, saću ovde spavam.") tako da će im trebati jos sat da je nađu, umesto jos po sata. Životi je potrebno malo rakijice da bi se potpuno iskomirao, no čiča Gligorijev melem od šljiva povraća ga u normalu gotovo momentalno, tako da može sve lepo i normalnim jezikom da im objasni, pre nego što padne u okrepljujući san. Ako ne dobije ni radžu ni melem, PC-i posle mnogo trabunjanja ("Šta očete moj mobilni da mi ukradete.... Lopovi.... E pa odnese mi ga malopre ona riba, ona šarena s zlatnom ogrlicom") mogu od njega da čuju nesto korisno ("Jebem ti sunce... joooj, oči, glava... daj da se ijopet zavučem pod zemlju.") Rakija se može naći kod Mileta

Ako PC-i ignorišu ovcu, naleteće na Životu i njegove čuvare tek posle sat vremena obilaženja – i to tako što će nabasati na stado koje gone Vlasi, tako da će oni imati prvu reakciju i idealni cover iza ovaca.

Kada najzad stignu do zemunice, unutra, u blatu, poput dragulja, sija Ericsson na čijem displeju poput zlata pise "MOBTEL"!!!

Poziv Filareta zatiče na združenim vojnim vežbama vojske, policije i SPC u okolini Medveđe. Kada mu PC-i objasne situaciju (On će isprva biti nabusit i zahtevaće da mu kažu otkud im njegov broj) prebledeće (iako to nikо neće videti) i reći da odmah kreće, čim okupi svoje "momke". No, ne može nikako da stigne PRE pomračenja. PC-i moraju da nekako zaustave ili bar uspore ritual. Trk nazad u manastir!

6. FINALE

Kad se likovi vrati u manastir, potrebno je da organizuju ljude – 6 muškaraca i iguman+8 popova radi su da učestvuju u akciji i spasu otete seljane. Kad budu kretali traktorima, Esad će da pusti suzu, uz nostalgičan osmeh i tihе reči "Kao Srebrenica..." Otada pa do kraja, preplavljen emocijama, pevaće hitove DRD. Traktori imaju otvoren put – no zateći će da je malo Vlaolo potpuno opustelo... svi Vlasi uspeli su se na brdo iznad sela, kako bi prisustvovali ritualu – muškarci su uz obod i čekaju ishod, a žene na vrhu izvode obred.

OBRED LUNE – Pošto su se ispavale i dobro odmorile, vlaške 'vračke' počinju s pripremama za veliki obred Lune. Obred će se održati u svetom mestu Mume Paduri, gde su je još stari Tračani zazivali i obožavalii. To je proplanak na vrhu brda najbližeg selu, u čijoj sredini je krug od devet ogromnih crnih kamenova koji izviruju iz zemlje (1.4m u visinu, prečnik 3m). Zemlja se od krugova blago ugiba, a u sredini se nalazi kameniti otvor prečnika oko 0.5m. Tu će biti izveden drevni ritual povodom potpunog pomračenja sunca, jer se tada dešava puna prevlast Lune i htonskih sila koje su u vezi s njom (Muma Paduri, Šumska majka, u vezi je s crnim kultom Lune koji upražnjavaju ovi izopačeni vlaški seljani). Od 12 do 14 h, žene i devojke pripremaju mesto održavanja – na svaki kamen, stavljaju hlepčiće i sireve s urezanim htonskim oznakama (simboli meseca, planeta i sl), i po činiju mleka i meda, uz ritualno pojanje i vezivanje čvorova (kasnije ih polivaju vodom i razvezuju). Zatim, žene dovode zatvorenike iz pećine: prethodno, svi zarobljenici popili su napitak spravljen od halucinatoryne-debilizatorskih trava, tako da su poslušni i pokorni i rade sve što im se kaže (deluju kao hipnotisani, bledi) – devojke ih dovode do kruga, gole i bose, i uz svaki kamen stavljaju da sedi šestoro njih, okrenuti ka centru kruga. U 14h ritual počinje: na vrhu

brda, okupiće se sve žene i devojke, svi obučeni u najlepše nošnje – u sredinu ulazi 9 žena u crnom, koje najpre posipaju zrnevljem žita i kukuruza ljudi, praćene pojanjem ostalih. Zatim vade noževe i razrezuju im vene na rukama, i krv poteče neočekivanom brzinom ka rupi, kao da je nešto privlači. Upravo tada, počinje da se iznad centra kruga formira izmaglica, u kojoj se javljaju obrisi Mume Paduri. U tom času, na scenu upadaju PCi, koji su se pre toga sukobili s muškim Vlasima na prilazu brdu (muški Vlasi ne smeju da prisustvuju obredu); vide sledeću scenu – u mraku, oko kruga velikog cvrnog kamenja bele se ljudska nepokretna tela... krv otiče od njih ka udubljenoj sredini kruga. Iznad, u izmaglici, vidi se lik Mume Paduri: prelepa plavokosa žena zmijskih, zelenih očiju, vitka i obla, krvavo crvenih usana, noktiju dugih i tankih poput noževa. Oseća se neko trenje u vazduhu, miris smrti i podzemlja (Sanity roll). Nekoliko starica, u crnom su unutar kruga i gledaju je, šireći ruke prema njoj i prosipajući nešto - Sa strane stoje brojne žene, sve one frenetično pojnu:

Mumâ, mumâ, (Majko, majko,
Vino la noj! (Pojavi se!)
Vino la masâ! (Dođi na gozbu!)
Sîn'je cam adus! (Krv ti nosim!)
Njegurjaca vinje! (Tama dolazi!)
Lumina sa perdit! (Svetlost je nestala!)

Vaku alu Lunâ vinje! (Dolazi doba Meseca)

Ako PCi ulate i pokvare ritual (kao što je za očekivati), prvo će Vlajne skočiti na napadače s noževima, odlučne da spreče ovo skrnavljenje svetog im obrednog mesta. Ako ih (kao što je za očekivati) napadači lako nadvladaju, Muma Paduri će se materijalizovati, u želji da zaštitи svoju decu. Iguman Simeon poleteće na nju s mačem, no Muma će zamahnuti rukom i svojim oštrim noktima iskidati mu grlo – Simeon će pasti preko mača, i sada ostaje da neko od hrabrih PCa nekako uzme mač i ubije tj dematerijalizuje Mumu Paduri. Šta god da bude, oko 16h doleće otac Filaret sa svojom interventnom jedinicom Grupe 69 (konsultovati S.Vlajića za dodatna objašnjenja o ovoj parapsihološko-verskoj formaciji VJ). Prvo će se čuti zvuk helikoptera, a zatim prvi od njih će prosutti hrpu svete vodice po celom obrednom mestu... Muma (ako je još tu) počeće da se puši i topi se ('I'm melting, I'm melting!). Ako ne, svo zlo time će biti sprano. Babe Vlajne daće se u paničan beg, pokušavajući da se domognu pećine i u nju zavuku i sakriju se. Nad brdom i selom, nadletaće 2 helikoptera i čuće se mestimični rafali, dok pripadnici antisektaških jedinica seju pravdu i iskorenjuju zabludele Vlahe. Zatim sleće i velelepni helikopter, s ogromnim krstačama i vojnom registracijom 6969, iz njega izlazi otac Filaret, glavom bradom i mitraljezom. Prate ga u stopu njegova leva i desna ruka, mladi obrazovci. On odlučno prelazi PCima i obraća im se ... »Pomož bog, braćo Srbi! U dobar čas dođoh! Ajmo sad, prepustite ovo stručnjacima...« i sl. Normalno, Boža će želeti da napiše članak o ovome, a Nino da napravi neku fotku – no, fotografisanje ne dolazi u obzir – obrazovci momentalno zaplenjuju film samo ako primete aparat; Filaret nikako ne dozvoljava da se »nešto o ovom bogohuljenju objavi u javnosti«, ali... ako čuje da će to ići u Zoni Sumraka, rado će prihvati tu ideju, reći će Boži da piše šta god hoće, i obećaće mu da će mu njegovi ljudi dostaviti fotografije. Ispostaviće se, međutim, da su te fotke očigledni i nekvalitetni lažnjaci, jer Filaretov cilj je da нико u ovo ne poveruje – a najbolji način da se to desi je da o tome piše u »Zoni Sumraka«. Jedan helikopter odvešće ranjenike una VMMA (vojno manastirska medicinska akademiju na Fruškoj gori), Filaret sačekuje kraj pomračenja, krsti se, i THE END. (likovi mogu da odu s Filaretom; da im VJ opravi auto, itd itd).

VLAŠKI IZRASI:

Venjic ku noj – Podjite sa nama
Stâj! – Stani!
Nu poknji! – Ne pucaj!
Fuž! – Beži!
Noj njis blastamac! – Prokleti smo!
Katà! Kaju! – Gle! Konji!
Vînt! Vînt! – Vetar! Vetar!
Luna pljinâ – pun mesec.

STATS:

Crni medved iz homoljskih šuma: STR 20, CON 13, SIZ 21, POW 11, DEX 11, Move 16, HP 17, Damage bonus +2D6, Bite 25% (1D10), Claw 40% (1D6+Dam. bonus). Armor 3-point fur. Skills: Climb 30%, Listen 75%, Scent 70%.

Muma Paduri, Šumska majka: STR 35, CON 25, SIZ 20, INT 35, POW 30, DEX 30, APP 21, Move 25, HP 20, Dam.bonus +3D6, Claw 100% (1d8+Dam.bonus) Skill: Track 100%. No sanity loss

Tipični zli Vlah iz M.Vlaola: STR 14, CON 13, SIZ 11, DEX 14, POW 11, HP 12, Dam.bonus +1d4, Fist/punch 50% (1d3+Dam.bonus), Axe 40% (1d6+2+Dbonus), Vlaški nož 50% (1d4+dbonus), Govnjiva motka 40% (1D6+dbonus), Sačmara 40%, Puška 30%, Pištolj 20%.

NEŠTO O VLASIMA

Vlasi same sebe zovu Rumunima. U braničevskom okrugu, zovu se Ungurjani, jer su se doselili iz Mađarske (Transilvanije). U te krajeve uglavnom su se doselili u XVII i XVIII veku. U nekim krajevima, Vlasi i dalje neguju stare, animatističke običaje, uglavnom su sujeverni i čvrsto veruju u magiju (tzv.'vračke'). Najznačajniji su kultovi sunca (Rum. Soare) i meseca (Rum. Luna), a značajno mesto u njihovom sistemu verovanja drže posmrtni rituali i elementarne prirodne sile. Vlahe bije glas da su veseli do granice razuzdanosti, skloni piću i nasilju, svakojakim podvalama, te da preziru

Srbe i sve srpsko. Istina je da su Vlasi jedan jako zanimljiv i produhovljen narod, s duboko humanim porivima i običajima, koji funkcioniše izvan svoje matice, u skladu sa svojim sopstvenim vrednostima, i koji je uspeo da očuva svoj identitet – tokom turnira, potrebno je prikazati i jednu i drugu stranu medalje, kroz pozitivne (npr, popadija, seljanke iz zbega) i negativne likove (zabludeli Vlasi iz Malog Vlaola).

Muška vlaška imena: Prvul, Jon, Truka, Trailo, Golub, Dragulj, Jovan, Jankul, Lapadat, Vasilija, Martin, Mijalo, Mijaj, Radul, Strain, Žurka, Simijon, Flora, Aleksa, Novak, Đorđe.

Ženska vlaška imena: Florika, Ana, Stana, Petra, Anđelija, Brnduša, Stanka, Ruža, Marija, Dumitra.

TIMELINE:

PLAYER KARAKTERI	ZLI VLASI
21h - Kec gazi popa Trifuna	21h - anti dodole startuju
21h 20min - Došli do skretanja za crkvu	
21h 50 min do 22h 20min - s popadijom	
23h 20min do 23h 50min - spašavanje Esada	
Od oko 24h do 2h - putuju za manastir	24h - počinje magija, duva orkanski vетар
	Na pola sata hoda iza njih - vlaška potera
2h do 3h - razgovor sa Igumanom	
3h do 4h - polazi glasnik	
6h - svetuće, poziv na jutarnju službu	6h - kraj antidodola, Vlajne idu na počinak
7h - kraj službe, vraća se okrvavljeni konj	
7h 30min do 12h - potera za pastirom	12h - počinju pripreme za veliki ritual
13h - povratak u manastir - pripreme	
	14h - počinje veliki ritual
	Finale

LIKOVİ:

(počinju na sledećoj strani)

1. Božidar Boža Crnomarković

Snaga (STR) 11	Spretnost (DEX) 13	Inteligencija (INT) 17	Ideje (Idea) 85
Konstitucija (CON) 12	Izgled (APP) 12	Moć (POW) 13	Sreća (Luck) 65
Veličina (SIZ) 11	Razum (SAN) 45	Obrazovanje (EDU) 20	Znanje (Know) 95
Hit Poeni (12)			

Božidar Crnomarković rođen je 17. maja 1970. godine u Beogradu, u porodici čestitih intelektualaca. Dete iz centra grada, završio je Prvu beogradsku gimnaziju sa odličnim uspehom i upisao fakultet političkih nauka, odsek žurnalistika. Boža je još u gimnaziji ispoljio veliki spisateljski talenat i ljubav za pisanu reč. Intelligentan ali tih i povučen Boža je imao malo prijatelja, ali oni koji bi ga upoznali uvek bi bili zapanjeni količinom topote i razumevanja koje je Boža nalazio za druge. Pored toga Boža je uvek bio prava riznica znanja. Sve slobodno vreme Boža bi posvetio citanju i već je u srednjoj školi postao prava enciklopedija svih trivijalnih podataka. Tada se kod Bože javlja fascinacija tajnim društvima, masonskim ložama, Hazarima, Nostradamusom, Kroulijem i uopste svime onim što nije ovozemaljsko. Svi su očekivali da će Božu sa vremenom napustiti interesovanje za okultno, ali umesto toga, njegova fiksacija je postajala sve jača. Velika promena se dogodila kada je Boža regrutovan 1993. godine, u svojoj 23 godini. Završio je u 'paravojnim' jedinicama na Bosanskom ratištu gde je video sve užase građanskog rata. Nakon 10 meseci je ranjen i prebacen na VMA u Beogradu. Nakon nekoliko meseci potpuno se oporavio od prostrelnih rana i demobilisan je uz odlikovanje.

Od tada se Boža promenio. Sazreo je, i više nije bio tek neozbiljni student koji juri dečaku oopsesiju; no njegova velika ljubav - natprirodno - je opstala. Ali, sada ju je Boža judio sa novom vrstom žara. Tako je Boža, kao apsolvent FPN-a, već uveliko pisao članke (u glavnom analitičke) za časopise koji su se bavili okultnom tematikom. Ali to nije bila jedina promena: nažalost, pritisnut svakodnevnim sivilom i nesposoban da se uhvati u koštač sa ovozemaljskim problemima, Boža je počeo da pije.

Godine su prolazile a Boža je ostao isti. Čovek koji na prvi pogled odaje utisak ozbiljne osobe, ali koji u sebi

VESHTINE:

Društveni ugled(cred.rating) 10%
Engleski 60%
Francuski 45%
Istorija umetnosti 50%
Izbegavanje udaraca 36%
Latinski 25%
Okultizam (occult) 70%
Opažanje skrivenog 50%

Penjanje (climb) 40%
Pesničenje (fist) 45%
Praćenje tragova (track) 10%
Prikrivanje predmeta 15%
Prisluškivanje (listen) 35%
Prva pomoć 30%
Psihologija (svakodnevna) 30%
Rad u biblioteci 60%
Rukovanje hladnim oružjem 30%

Rukovanje pištoljem 30%
Rukovanje puškom 40%
Sakrivanje (hide) 10%
Skakanje (jump) 25%
Srpski jezik 95%
Ubeđivanje (Persuade) 35%
Udarac glavom -headbutt 15%
Udarci nogom (kick) 35%
Vožnja kola (drive) 25%

ima duh dečaka. Ophrvan svakodnevnim problemima i nesposoban da se sa njima izbori, čovek koji beži u svet tako dalek ovom našem, a kada pritisak stvarnosti postane neizdrživ spas traži u boci. Čovek koji iskreno želi da veruje, po mnogima naivan ali uvek iskren, čovek čiji je najveći televizijski idol agent Molder. Ali, poput svog idola, i Boža već počinje da gubi nadu. Sve mu teže padaju razočarenja na koja sve češće nailazi u svojoj večitoj potrazi za onom "pravom" pričom, koja će konačno i njemu samom potvrditi postojanje sila koje su van našeg sveta.

Božu sada zaticemo u veoma losem stanju: već je "iskusni" alkoholičar, nekada je važio za lepog čoveka, a sada se totalno zapustio. Ustalio se u novinarskoj ekipi "Zone sumraka" zakojuje napisao nekoliko članaka koji su postali hit ("Ukleto drvo u srcu Šumadije", "Prokleta pokoljenja: unuci ispaštaju zločine predaka", "Pilot izbačen iz vojske zbog susreta sa vanzemaljcima"), ali je Boža tek nakon objavljuvanja istih saznao da su u pitanju bile prevare. Vrlo je depresivan jer ga je nakon četvorogodišnje veze ostavila devojka sa kojom je želeo da se oženi, jer nije više mogla da trpi Božin alkoholizam i dečačku naivnost.

Boža je pre nekoliko dana primio anonimni telefonski poziv kojim je pozvan da dođe u neku homoljsku vukojebinu i da ispita neki ritual koji navodno pripremaju meštani. Boža je siguran da ga neko od prijatelja zajebava ali mu se zaista svidela ideja da napiše članak o lokalnim običajima Vlaha na homolju u vezi sa predstojećim pomračenjem sunca. Seo je u kola sa vozačem Miletom, fotografom Ninom i njegovom devojkom sa namerom da se ako nista drugo lepo provedu u prelepom homoljskom krajoliku. Ako ništa drugo, priča će biti originalna i osvežavajuća jer neće biti nikakvih demona, duhova, ili beba s krilcima.

Boža sa sobom nosi sledeće:

- Pljosku s rakijom (polupopijenom)
- novinarski notes, olovku
- mobilni Alcatel 064-344334 prepaid, bez kredita
- novčanik s 80 din, u novčaniku još i razne vizitkarte, LK
- Razdrndani upaljač, polupopušenu paklu "Drine" bez filtera

Boža je neobrijan, neočešljан, nosi neurednu i pohabanu odeću: prljave patike, majcu s progoretinama od cigareta i stare leviske.

Šta Boža zna i misli o svojim saputnicima....

-MILE Žitanović 'Rizik' – Milet je upoznao pre nekoliko meseci, i uvek je s njim lepo sarađivao – niti je on nešto solio pamet Miletu, niti Mile njemu. Ipak, Boža se pita da li je Mile toliko običan koliko na prvi pogled izgleda...

-NINO Lapčević – S Ninom je Boža već pet-šest puta radio reportaže, i zadovoljan je kvalitetom Ninovog rada, mada Nino ponekad preteruje s 'umjetnošću'. Što se tiče

Ninovih ljudskih kvaliteta, Boža se trudi da ne reaguje ni na razmetljivost, ni na bogatstvo, ni na uspeh kod žena (što ga kod Nina sve najviše nervira).

-VIKI – Boža je prvi put video ovu devojku jutros, i totalno ga je zaintrigirala. Vidi se da je stranjkinja (Rumunka), nije kao one uobražene devojke iz Beograda, deluje krhko a istovremeno i snažno. Nije ovo prvi put da se Boža malkice primi na neku od riba koje Nino šeta, i pita se šta to žene vide u tom diletantu... A pritom, i pitao se da li je istina ono što se priča o Rumunkama....

2. Mile Žitanović - Rizik

Snaga (STR) 16	Spretnost (DEX) 12	Inteligencija (INT) 13	Ideje (Idea) 65
Konstitucija (CON) 15	Izgled (APP) 11	Moć (POW) 12	Sreća (Luck) 60
Veličina (SIZ) 15	Razum (SAN) 50	Obrazovanje (EDU) 13	Znanje (Know) 65
Hit Poeni (15)			

Mile Žitanović rođen je 27.04.1965. u mestu Globoder kraj Kruševca. Kada je imao 8 godina sa porodicom se preselio u Beograd, u jedan od novoizgrađenih beogradskih

blokova. Nakon osnovne škole, upisao je srednju mašinsku školu "Petar Drapšin" u Zemunu. Sa 17 godina je došao prvi put u sukob sa zakonom, kada je nekoliko puta bio privođen zbog javnih izgreda na utakmicama i tuča. Početkom 1986. je odlučio

benzin i cigarete iz okolnih zemalja. To je smatrao svojom patriotskom dužnošću! Zaista, nije sve radio novca radi. Mnogo puta je švercovao i lekove i raznu medicinsku opremu iz zemalja zapadne Evrope za bolnice u Jugoslaviji i u tim poslovima je uvek na kraju bio na gubitku. Godine 1995. je bio prinuđen da prestane sa švercom jer je dospeo u sukob sa nekim ljudima iz uprave carina koji su tražili velike pare da bi mu dozvolili da nastavi dotadašnjim poslom. U to vreme se i oženio i dobio svoje prvo dete i nekoliko puta je pokušavao da pokrene neki privatni biznis ali mu ništa nije polazilo od ruke. Kada je već poceo da očajava, otkrio je novi način lake zarade: rad za nevladine organizacije koje su u to vreme cvetale u Srbiji. Za njih je obavljao mnoge poslove u zemlji i van nje, uglavnom kao vozač. Od početka sukoba na Kosovu, sve više vremena je provodio vozeći razne strane predstavnike po južnoj srpskoj pokrajini. Ali, kako se sve više bavio tim poslom, sve više je počinjao da mu smeta. Mile se osećao kao izdajnik i strani plaćenik koji samo posmatra patnje svog naroda na Kosovu, a ne čini ništa da pomogne. Zbog toga je počeo honorarno da radi druge poslove, uglavnom kao vozač za turističke agencije, a jedno kratko vreme i kao šofer za vladu Srbije. Na poslednjem mestu je proveo jako malo vremena, jer je bio izraziti antikomunista i nije mogao da prikrije svoja antirežimska osecanja. Kako je u to vreme dobio i drugo dete posao mu je bio očajnički potreban, pa je počeo da honorarno radi kao vozač čak i za "Zonu sumraka".

Toga jutra (10.8.1999), uzeo je redakcijski auto (kec u stanju raspada) da bi s novinarem Božom, fotografom Ninom i Ninovom devojkom otišao u Homolje, gde je Boža trebalo da istraži nekakve 'vlaške rituale' za svoj novi članak...

da sreću oproba sa druge strane granice i nekoliko godina je proveo u Nemačkoj i Italiji, gde je i pored dobre volje da se bavi poštenim poslom uvek upadao u neprilike i tako se povezao sa grupom okorelih kriminalaca iz Jugoslavije. Nakon što je uhapšen u pokušaju pljačke jedne banke u Frankfurtu (gde je bio samo vozač), osuđen je na 5 godina robije. Iz zatvora je izšao nakon 2,5 godine, zbog dobrog vladanja, i tada se zakleo da se nikada više neće baviti kriminalom. Vratio se u zemlju 1991. i odmah po povratku je mobilisan. Proveo je godinu dana na vukovarskom ratistu, gde je on sam video užase od kojih bi komotno mogla da polude tri normalna čoveka. Po povratku sa ratišta, veoma brzo se snašao na rastućem crnom tržištu u Beogradu. Sa nekoliko prijatelja, organizovao je švercerski lanac preko koga je krijumčario

VEŠTINE:

Društveni ugled(cred.rating) 15%
Engleski 50%
Italijanski 35%
Izbegavanje udaraca 50%
Mehanika (Mech.repair) 40%
Nemački 60%
Opažanje skrivenog 60%
Penjanje (climb) 50%

Pesničenje (fist) 70%
Praćenje tragova (track) 30%
Prikrivanje predmeta 45%
Prisluškivanje (listen) 45%
Prva pomoć 40%
Psihologija (svakodnevna) 50%
Rukovanje hladnim oružjem 40%
Rukovanje pištoljem 45%
Rukovanje puškom 50%

Sakrivanje (hide) 40%
Skakanje (jump) 30%
Srpski jezik 75%
Ubeđivanje (Persuade) 25%
Udarac glavom -headbutt 40%
Udarci nogom (kick) 35%
Vožnja kola, A,B i C 65%

Mile sa sobom nosi sledeće:

- naočari za sunce, drajverske
- pištolj (CZ duga devetka)
- mobilni Erikson 064/ 4342122 prepaid
- novčanik s 140 din, u novčaniku još slika žene Slađe i dece, četvorogodišnjeg Uroša i bebe Milice, LK, vozačka i saobraćajna
- Upaljač i pakla "Lucky Strike" bez filtera

Obučen je ležerno, u majcu, džins i patike, sa sobom nosi i kožnu crnu jaknu, ako zahladni. Oko vrata nosi lanćić s krstom, na ruci sat, na nosu šoferske naočari za sunce, na ruci mu je burma. Stvari (novčanik, cigare i sl) su mu potrpane po džepovima. Pištolj mu stoji u unutrašnjem džepu kožne jakne. U sportskoj torbi ima ono neophodno: rezervne gaće, majcu, brijač i sl.

Šta Mile zna i misli o svojim saputnicima....

-Boža Crnomarković – "Zaluđeni momak, pametan je al blesav, traći pamet na gluposti i piće. Ako tako nastavi, ne piše mu se dobro." Otrpilike, tako nešto Mile misli o Boži, mladom novinaru "Zone sumraka" s kojim se upoznao pre par meseci i kog je par puta vozio da radi članke.

-Nino Lapčević – "Uobraženi Crnogorac, sav ulickan i pun ko brod. Ipak, ima nečeg u njemu..." Mile nije baš do kraja provalio fotografa Nina, mladog studenta iz Podgorice, koji ponekad s novinarama "Zone sumraka" radi reportaže, i s kojim do sada nije proveo puno vremena.

-VIKI – Mile je prvi put video ovu devojku jutros, i još nema nikakav utisak o njoj. Malo mu je čudno što je Nino poveo, ali šta je tu je... Devojka mu nimalo ne deluje kao svakidašnja riba, plus je i Rumunka...

3. Nino Lapčević

Snaga (STR) 9	Spretnost (DEX) 14	Inteligencija (INT) 11	Ideje (Idea) 55
Konstitucija (CON) 10	Izgled (APP) 16	Moć (POW) 12	Sreća (Luck) 60
Veličina (SIZ) 13	Razum (SAN) 55	Obrazovanje (EDU) 13	Znanje (Know) 65
Hit Poeni (12)			

Nino Lapčević rođen je 23.10.1976. godine, u Podgorici. Roditelji su mu glumci Crnogorskog narodnog pozorišta, Petar Lapčević i Ljiljana Bulajić - nekonvencionalni ljudi uz koje je proveo srećno djetinjstvo, u brojnim putovanjima i igri, uvek obasut pažnjom čitave familije – jer bio je sin jedinac. Od malih nogu volio je umjetnost i imao prefinjen osjećaj za lijepo, a poseban talenat pokazivao je za crtanje. Ipak, kao dijete bio je po prirodi nestalan i ležeran, možda pomalo i lijien, tako da ni u čemu nije istrajavao niti je svoje talente sistematski razvijao – roditelji su ga, sa svoje strane, uvek puštali da radi ono što je želio, hvalili ga i sokolili u svemu. Kad je završio osnovnu školu, Nino je odlučio da se upiše u Srednju umjetničku u Herceg Novom; uvijek spremni da udovolje svakoj sinovljevoj želji, roditelji su ga poslali da živi kod jedne daljnje rođake u Novi. Tamo je Nino sazrio u prelijepog, šarmantnog, preplanulog mladića, iskusio prve ljubavi i prve tuče, i u svakom smislu riječi postao bonvivan – plaža, more, đevojke, dobra hrana i piće u to doba predstavljaše su mu osnovno mjerilo života. U školi se provlačio, no pošto je svim profesorima bio drag, a bogumi i imao strica savjetnika ministarstva prosvjete, završio je u roku s odličnjem uspjehom. Tada je napokon mogao učinjeti ono o čemu je oduvijek sanjao – otišao je u Beograd na studije! Upisao se na filozofiju (naravno, preko stričevih veza), no to mu se baš nije mnogo svidjelo, tako da je poslije godinu dana odustao i ispisao se. Tada su ga pozvali u vojsku, no srećom mu je đedo bio general u penziji, pa mu je ubrzo sredio da ga izbrišu iz spiska vojnih obveznika. Miran, Nino je nastavio da živi u Beogradu, i narednjih godina uživao u noćnom životu grada, brojnim kockarnicama, splavovima... Ninu nije bilo do studija, iako su ga roditelji stalno molili da upiše nešto. On je razvio jednostavan recept za život: uvalio bi se na gajbu ribi, a zatim novac po potrebi zarađivao na razne načine – mijenjao devize, malo fizikalisaо, trgovaо...

VEŠTINE:

Crnogorski jezik 55%

Crtanje/slikanje 40%

Društveni ugled(cred.rating) 35%

Elektronika 20%

Filozofija 20%

Fotografija 55%

Hemija (foto) 15%

Istorija umetnosti 30%

Italijanski jezik 35%

Izbegavanje udaraca (dodge) 38%

Opažanje skrivenog 50%

Penjanje (climb) 40%

Pesničenje (fist) 65%

Praćenje tragova (track) 10%

Prikrivanje (conceal) 15%

Prisluškivanje (listen) 35%

Prva pomoć 30%

Psihologija (svakodnevna) 60%

Rad u biblioteci 30%

Rukovanje hladnim oružjem 30%

Rukovanje pištoljima 25%

Rukovanje pušakama 25%

Sakrivanje (hide) 10%

Skakanje (jump) 25%

Ubedivanje (persuade) 60%

Udarac glavom (headbutt) 15%

Udarci nogom (kick) 35%

Nino sa sobom nosi sledeće:

- naočari za sunce »Ray Ban«
- profesionalni foto aparat "Laica", u kožnoj torbici, s 10 kutija filma (po 36 snimaka)
- zlatni sat "Rolex"
- mobilni Nokia 8110, u phonebooku su telefoni rodbine (mama, tata, striko Đoko iz ministarstva, brat od strica Peko što radi na carini i sl.) i prijatelja.
- novčanik s 20 DM i 100 din, u novčaniku još Njegoševa slika, razne vizitkarte, LK
- Zippo upaljač, polupopušena pakla "Marlboro"
- Rokovnik sa zapisanim angažmanima + parkerica
- papirne maramice

Obućen je u "Dolce Gabana" majcu, tanke lanene pantalone i kožne sandale. Oko vrata nosi zlatni lančić, na ruci zlatni "Rolex", na nosu "Ray Ban" naočare. Oko ramena nosi torbicu s fotoaparatom, kao i pederuš za preko ramena, u kojoj nosi sve ostalo što ima. Kad sa sobom nosi kofer, u njemu je dodatna garderoba (svilena pidžama, rezervna majca, kolonjska voda, bade mantil i sl.)

Šta Nino zna i misli o svojim saputnicima?

-MILE 'Rizik' – "Slušaj, čoče, opasan je ovaj Mile, da jebe oca! Sigurno je nekad bio veliki fakin, čim ga zovu Rizik!" Šofer Mile ostavio je na Nina utisak velike face, najviše time što ga je dosada svaki put savršeno iskulirao. Mada Ninu to nije nikako milo, on to kod Mileta poštuje.

-BožA Crnomarković – "Viđu avetinje, viđu pijanice! Jes pametan, jes i lijep (mada ne ka ja), no je sujevjeran ka neka baba! E to ima samo u Srbiju!" S Ninom je Boža već pet-šest puta dosad radio reportaže. Nino je impresioniran donekle Božinom načitanošću, ali jasno mu je da je Boža najgori od svih luzera – čovek koji živi od ideja. Kad je prošli put poveo svoju tadašnju devojku (reportaža je bila o čudovištu iz Srebrnog jezera) učinilo mu se da je Boža muvao njegovu tadašnju ribu, i to mu se nije baš previše dopalo...

-VIKI (Viktorina Moldovan) – "Ljepotice ka što je ona nema niđe! A tek što kuva, a tek kuću što mi sprema!" Nino je još uvek prilično zadovoljan svojom vezom s Viki. Samo da ne počne da ispostavlja prevelike zahteve, npr da je izvodi češće, na sve skuplja mesta i kupuje joj ultraskupe stvari... To je smrt svake veze za jednog studenta, pa makar to bio i Nino!

4. Viktorina Moldovan - Viki

Snaga (STR) 10	Spretnost (DEX) 15	Inteligencija (INT) 13	Ideje (Idea) 65
Konstitucija (CON) 12	Izgled (APP) 17	Moć (POW) 13	Sreća (Luck) 65
Veličina (SIZ) 9	Razum (SAN) 45	Obrazovanje (EDU) 11	Znanje (Know) 55
Hit Poeni (11)			

Viktorina Moldovan – Viki rođena je 4.4.1981 u Temišvaru kao najmlađa od tri Čerke. Roditelji su joj bili prosvetni radnici. Otac Kuzma Moldovan predavao je fizičko, a majka Svetlana Marići (lokalna srpskinja) predavala je domaćinstvo, oboje su radili u školi "Partizani romanjesku" na periferiji grada. Viktorina je provela srećno detinjstvo, obasuta roditeljskom ljubavlju – kao devojčica, trenirala je gimnastiku i uspešno pohađala baletsku školu. No, kada je Čaušeskuova strahovlada pala 1989 godine, nastala je paradoksalna situacija – umesto da iskoriste novostećenu slobodu i raduju se demokratiji, mnoge porodice nisu se snašle u surovom periodu tranzicije, posebno u nekadašnjim siromašnim krajevima (poput Temišvara). Viktorinin otac Kuzma, sekretar školske ćelije KP Rumunije, nikako nije mogao da prežali propast komunizma i naraslu korupciju i bezakonje, za koju je krivio 'truli Zapad'. Potonuo je u alkohol i napokon su ga iz škole oterali u prevremenu penziju. Viktorinina sirota majka Svetlana nije mogla da podnese muževljevu patnju i da nosi čitavu porodicu na svojim plećima – tako je brzo počela da slabí, i 1994 napokon ju je izdalo zdravje i ubrzo je preminula. Viktorina je u tom periodu, uz starije sestre, verovatno prerano ušla u pubertet – jer već s 13 godina počela je da puši, pije, izlazi s momcima, koristi drogu. Loše društvo učinilo je svoje... Napustila je školu u trećem razredu srednje i neko vreme živila od prostitucije. U tom periodu doživela je svakojake neprijatnosti – što s morbidnom 'klijentelom', što s do srži iskvarenom rumunskom policijom. Na kraju, u letu 1998 zajedno sa sestrama dala je svu ušteđevinu jednom Albancu koji im je obećao da će ih za 10 000 maraka prebaciti u Italiju. Međutim, ispostavilo se da je taj Albanac trgovac belim robljem, što su sestre u poslednji čas shvatile – nekako su uspele da ga

izbegnu i ne krenu na putovanje, no sve pare su im tom prilikom propale. Viktorina nije mogla da prizna da su joj propale sve nade o boljem životu negde preko – rešila je da prepliva XXX i ilegalno uđe u Jugoslaviju. Pošto je dobro govorila srpski i poznavala lokalni mentalitet, ubrzo se snašla i uspela da uđe u šemu s jednom plesnom trupom iz Kladova, čija specijalnost su 'erotski' nastupi na poziv (uglavnom po ekskluzivnim, privatnim žurkama.) Prilikom nastupa na momačkoj večeri nekakvog bogatog Crnogorca, u Beogradu, upoznala se s jednim prelepim tipom – Ninom, takođe Crnogorcem, koji ju je posle burne noći pozvao da ostane da živi s njim. Iako se kasnije toga jutra ispostavilo da Nino u stvari nije bogati biznismen koji trguje mobilnim telefonima (tako joj se bio predstavio prilikom upoznavanja), pokazalo se da je on zaista fin momak: nije je izbacio čak ni pošto se otreznio od strašnog sinoćnjeg pijanstva. U stvari, oni sada žive zajedno već skoro mesec dana – Viki je na Ninoovo insistiranje dala otkaz u plesnoj trupi, bez žaljenja, jer je zaista zaljubljena u njega, prvog tipa koji se prema njoj pažljivo i lepo ponaša. Jedino joj je malo bedak što je Nino nikad ne vodi sa sobom u izlaska, na izlete, ili putovanja – zato je pomalo ljubomorna, a i želi da joj tip na takav način dokaže pravu ljubav. Napokon, na Viktorinino insistiranje,

Nino je jednog lepog avgustovskog dana, promrljaо: "Pakuj se, mala, u utorak (10.8.) idemo na izlet u planinu..." Presrećna, Viki je spakovala kofer, željno iščekujući putovanje u prelepo planinsko odmaralište. Malo se iznenadila kad se ispostavilo da na izlet idu ruiniranim kecom, pa još i s dva nepoznata čoveka: u stvari, njen Nino je trebalo da uradi fotke za reportažu o Homolju za list "Zona sumraka"...

VEŠTINE:

Astrologija (horoskopi – hobi) 25%	Ples (erotski, umetnički) 35%
Cenjanje (Bargain) 25%	Praćenje tragova (track) 10%
Društveni ugled (credit rat.) 15%	Prerušavanje (disguise) 30%
Italijanski jezik 35%	Prikrivanje predmeta (conceal) 25%
Izbegavanje udaraca (dodge) 40%	Prisluškivanje (listen) 35%
Opažanje skrivenog 50%	Prva pomoć 40%
Penjanje (climb) 40%	Psihologija (svakodnevna) 25%
Pesničenje (fist) 65%	Rukovanje nožem 55%

Rukovanje pištoljima (handgun) 25%	Rukovanje pušakama 20%
Rumunski jezik 55%	Rumunski jezik 55%
Sakrivanje (hide) 45%	Sakrivanje (hide) 45%
Skakanje (jump) 35%	Skakanje (jump) 35%
Srpski jezik 45%	Srpski jezik 45%
Šunjanje (sneak) 45%	Šunjanje (sneak) 45%
Ubeđivanje (persuade) 20%	Ubeđivanje (persuade) 20%
Udarci nogom (kick) 35%	Udarci nogom (kick) 35%
Zagovaranje (fast talk) 55%	Zagovaranje (fast talk) 55%

Viki sa sobom nosi sledeće:

- torbica »Femdi«, kupljena na buvljaku
- neseser s mnogo jeftine šminke (maskare, senke, olovke, karmini...), ogledalcem, priborom za nokte, parfemom. - Alkatelov mobilni, polovan, baterija drži oko 24h broj 064/1114189 (Telekomov prepaid, s 0.0009 kredita)
- novčanik s 20 dinara, i nešto sitnine. u novčaniku još drži sliku roditelja, sestara, sebe i Nina zajedno, falsifikovanu LK na ime "Viktorija Milišić".
- plinski upaljač i 2 pakle 'Walter Wolfa'
- papirne maramice, parfem s pijace
- skakavac od kog se ne odvaja od svoje 13 godine.

Obućena je u uzane farmerke, laku lanenu bluzu s V izrezom (kao na slici), nosi lančić sa priveskom u obliku srca koji joj je ostao od majke. Obuvena je u pohabane plitke starke. Preko ramena nosi svoju torbicu. U kofer je spakovala dodatnu garderobu i potrepštine (uobičajena higijenska sredstva koja se nose na putovanja, + za Nina:svilenu pidžamu, rezervnu majcu, kolonjsku vodu, bade mantil i sl.; i za sebe: laku kariranu suknju, još 2-3 bluze i sl.)

Šta Viki zna i misli o svojim saputnicima....

-**NINO** Lapčević – "Ljubav mog života, kako je lep, kako je fin, kako ga volim...."

-**BožA** – Viki se prenerazila kad je jutros videla Božu, novinara s kojim njen Nino treba da radi ovu reportažu. Zapuštene kose i brade, oseća se na alkohol, deluje nekako opsednuto... Šta li se u njemu krije?

-**MILE** – Iako je čula da ga Nino i Boža zovu 'Rizik', Mile deluje kao pouzdan čovek, miran i samouveren.

HANDOUTS:

Izvod iz dnevnika igumana Mitrofana, 1770 god.

Из Угарске земље дошао је у овај крај бројан румунски народ, бежећи од својих сурових католичких тлачитења. Ми смо их дочекали с усхићењем, радујући се што ће наше цркве опет да се напуне верницима. Већ предуго су ови крајеви стајали празни, опустели од турског зулума. Но наше наде беху изневерене, јер ови Румуни не ићаху у цркву, нити се понашају као хришћани. Из своје земље донели су стране, безбожничке обичаје и веровања, а посебно у оближњем селу то узе маха, јер ту и иначе живљаше од давнина чудан свет без вере у Бога и Цркву. Авј, зар је могуће да неко између свете вере јеванђељске и сатанске сплетке бира опсену ѡаволову?

Pismo нађено у руци мртвог sveštenika, zgužvano, blatnjavo i pisano паничним krupnim rukopisom koji se jedva може razabrati:

Часни оче,

Ојростиште ми што у лудости својој не разабрах мудрост у речима Вашим, већ безумно прерзех Ваше сумње ојравдане. Авј, касно је sag! Касно, и за мене, и за моје стаго! Безбожници већ су ударили: њодивљали вукови разрабише јаћаг коју sag већ чека њаклена јама. Истапао сам луда! Не послушах Ваш мудри савет! Но у овом часу, очи су ми се отвориле, и зато кумим вас Богом да сиасете што се сиасти може, да овом безбожју крају учиниште. Оћем и мачем ако треба! Јер овоме безбожју се крај мора учиништи!

Слуја юсигодњи,
Отац Трифун Танасијевић

Povelja o osnivanju manastira

Лета Господњег хиљаду две стотине и осамдесетог милошћу Божјом и уз благослов Свете Правоверне Цркве Ми Краљ Драгутин Србски дигосмо ову задужбину Цркву Пресвете Богородице и основасмо на овоме месту намастир у спомен на родоначелника наше пресвете Немањићке лозе Светога Симеона Мироточивога који је по старом предању својим мачем и снагом своје вере овде добио своју последњу битку са најгорим и подмуклим нечастивим непријатељем. Како та победа не би била узалудна оснивамо овај манастир да би се овдашњи живљај подучио правој вери. Јер Трачани се од пре неку годину вратише у ове крајеве а с њима и поклоници сила сатанских који зборе да зло није занавек мртво и да ће се опет пробудити кад куцне прави час Света мисија овог намастира и његових монаха биће да проповедају јеванђеље и шире веру православну међу тим заблуделим живљем и да буду стража према великим безбожничком злу које прети овим Срbskim krajevima

Zapisi iskušenika Zosima, 1815 godina

Сви смо у намастиру данима дрхтали, страхујући за своје стадо, коме је сад претила одмазда неверника. Јер причало се да је Сулејман-паша Делимустафић најокрутнији од свих турских зулумћара, што од краја устанка ићаху по земљи да се свете сиротињи и нејачи србској. Но, чудо се деси! Ми бејасмо последњи који су их видели, и никоме више Делимустафић неће зло нанети. Јер пошто су прошли поред нас, идући према селу Влаолу, нико их више никада није видео. Осећам у срцу да их је снашла заслужена казна за њиова недела. И нису то први Турци који су у овим крајевима нестали! Ваљда их зато тако ретко походе, а чуо сам од неких да ове планине зову «Шејтановом гором».

Године 1199 по рођењу Христовом свети Симеон Немања прошао је овим крајем са светим Савом Српским, ширећи веру христијанску У овијем хомољским брдима сазнадоше од добрих хришћана код којих су конаковали како дивље трачко племе безбожника живи у оближњој долини Ови безбожници већ вековима бејаху у завади са својима добрим суседима одводећи много чељаде без трага да га принесу на жртву крвожедним демонима које су божавали Кад то чу свети Симеон обузе га гнев праведника те он сместа крену до тог места Када стиже до ћавољег места истога часа мрак паде у по бела дана но Свети Симеон не даде се застрашити већ пошто је очитао молитву својим мачем пробурази крвожедну змију трачу а безбожници се разбежаше на све стране ужаснути и обезглављени Тада му се сви Христијани захвалише те дигоше на оближњем брду Куђу Божју и заједно се захвалише Господу на његовој милости и доброти Мало потом свети Симеон отиде на Свету гору и тамо се упокоји у Господу

Večernje novosti, 5.april 1990 god.

ОТИШАО У ВЕЧНА ЛОВИШТА?

Далибор Четникoviћ (19) из Жагубице нестао је претходне недеље док је са својим оцем Србољубом ловио медведе у хомољским планинама. Оно што је требало да буде велика радост и понос за овог младића – први уловљени медвед – изродило се у велику трагедију. Наиме, током ноћи, Далибор је, по речима неутешног оца Србољуба, изашао из земунице да протегне ноге и «одазове се зову природе». Отада му се губи сваки траг – нико га више није видео. Ловци и мештани оближњег села Великог Влаола организовали су потрагу, преврнули сваки камен, завирили у сваку рупу – но несрећном Далибору није било ни трага ни гласа. Неутешни родитељи моле све дабронамерне људе који знају нешто о њиховом сину јединцу да се обрате полицији браничевског округа.

Н.К.

Večernje novosti, 9.april 1990 god.

НЕСТАЛИ БЕЗ ТРАГА – ЧАЧКАЛИ ВРАГА?

Поводом прошлонедељног члanka у рубрици «Црна хроника», о нестанку Далибора Ђетникoviћа (19) из Жагубице, јавили су нам се бројни читаоци, који су скренули пажњу да његов нестанак без трага није усамљени случај. Прошле године, у том крају нестао је и млади пожаревачки спалеолог Живодраг Прженковић (81), који је проучавао локалне пећине и јаме. Пре неколико година, нестала су и двојица ловаца под никад неразјашњем околностима. Чули смо приче и да се пуно деце из оближњих хомољских села и имања није се увече вратило из дрва, тако да уплашени родитељи више не пуштају децу напољу после мрака. Нико није о томе био расположен да говори с новинарима, али верујемо да то има везе са локалним влашким сујеверјем и бапским причама да у оближњој пећини живи 'дречалица', а крајем ноћу лутају ћаволчићи. Сvakако да овакве приче, и чињеница да петровачка полиција упорно ћути и не отвара истрагу, само иду у прилог ове мистерије.

А.А.

